

HỒI THỨ BẢY MƯƠI TÁM
CÓ PHẢI DANH Y MUỖ ĐỒ CHUYỆN BẤT LƯƠNG?

Lý Hàn Thu bỗng gật đầu nói:

- Lạ thật! Lạ thật!

Lôi Phi hỏi ngay:

- Việc chi mà lạ?

Lý Hàn Thu nói:

- Sao lão Đinh Bội đi đón Dược Sư cho đến bây giờ vẫn chưa thấy về?

Lôi Phi đáp:

- Có lẽ vì hai bên lạc đường không gặp nhau.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai bên đã ước hẹn từ trước nơi hội diện khi nào lại lạc nhau được?

Lôi Phi nói:

- Quả nhiên có điều chi lạ thật, nhưng sao thấy Quyên cô nương vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, dường như không xảy chuyện gì bất trắc.

Lý Hàn Thu nói:

- Phải chờ cô ra hỏi xem mới rõ được.

Lôi Phi nói:

- Vụ này chúng ta hãy liệu xem, không nên hấp tấp. Nếu cô lộ vẻ vui mừng thì hãy hỏi. Nhược bằng vẻ mặt cô có vẻ nghiêm trọng thì đừng nhắc tới vội, cần phải nhẫn nại mới được.

Hai người ngồi chờ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mới thấy Quyên Nhi uể oải bước ra nhà khách.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm quan sát hình sắc Quyên Nhi thấy mí mắt nàng tựa hồ có vẻ lo buồn.

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Bệnh tình lệnh tổ phụ...

Y chưa dứt lời, Quyên Nhi đã thở dài đáp:

- Theo chỗ nhận xét của tiện thiếp thì bệnh tình lão nhân gia khá nhiều rồi mới phải. Máy bữa nay, chẳng những người đã ăn uống được một chút, mà tinh thần dường như cũng tỉnh táo hơn nhiều...

Lôi Phi ngắt lời:

- Tại hạ xin có lời kính mừng cô nương.

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Nhưng theo lời Đàm Dược Sư thì bệnh thể gia gia tiện thiếp chẳng những không thuyên giảm chút nào mà còn nặng lên nhiều là khác nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cũng không hiểu. Đàm Dược Sư nói vậy thì mình muốn không tin cũng phải tin.

Lôi Phi hỏi:

- Từ ngày lệnh tổ phụ mắc bệnh chỉ có một mình Đàm Dược Sư cứu trị chứ chưa thay tay lần nào phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Hiện nay, lão là Thần y đệ nhất trên chốn giang hồ. Lão mà chữa không nổi thì thầy khác còn làm gì được?

Lôi Phi ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Coi chừng lệnh tổ phụ dường như mắc bệnh trong một thời gian khá lâu rồi phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Tính ra đã đến năm năm.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Lệnh tổ phụ đã mắc bệnh năm năm rồi ư?

Quyên Nhi đáp:

- Nếu tính từng ngày từng tháng từ đầu đến cuối thì quá năm năm gần sáu rồi đó.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Cô nương trà trộn vào Quân phủ và Phương phủ với mục đích lấy cho bằng được mấy vật của hai nhà này. Vậy cô nương đã lấy được chưa?

Quyên Nhi đáp:

- May mà tại hạ lấy được cả, nên mới duy trì được mạng sống của tổ phụ cho đến ngày nay.

Lý Hàn Thu sực nhớ tới cây linh chi trồng ở trong ngôi chùa hoang, chàng không nhận được nữa, hỏi ngay:

- Cả cây linh chi cô nương cũng đã lấy được rồi chứ?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Chẳng dẫu giếm gì Lý huynh, cây linh chi đó cũng lọt vào tay tiện thiếp và đã mang về rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ được nghe cây linh chi đó linh nghiệm vô cùng! Nó còn có thể cải tử hồi sinh cho người ta nữa.

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Nhưng nó chỉ có công hiệu trong một thời gian, chứ lâu quá thì không thể bảo nó là một vật có thể tiếp đời sống cho người ta mãi mãi.

Lôi Phi khẽ nói:

- Đàm Dược Sư y thuật như thần mà chữa bệnh cho lệnh tổ phụ trong mấy năm trời vẫn không khỏi thì thật là một chuyện khó tin lắm.

Quyên Nhi nháy mắt lấy mấy cái rồi trộn lên tròn xoe nói:

- Đúng thế thật! Lôi lão tiên bối nhắc tới chuyện này khiến cho tiện thiếp cũng cảm thấy là một điều quái dị.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Liệu hai vị có giúp cho tiện thiếp khỏi cơn hoang mang này được chăng?

Lôi Phi hỏi lại ngay:

- Điều chi hoang mang?

Quyên Nhi đáp:

- Chúng ta giữ lão Đàm Dược Sư lại để hỏi cho biết rõ sự tình.

Lôi Phi đáp:

- Cô nương nên hỏi lão trước rồi bọn tại hạ ngồi bên sẽ nói theo hùa.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta chứ thế!

Lôi Phi trong lòng rất lấy làm kỳ, bụng bảo dạ:

- Đàm Dược Sư coi bệnh cho ông già này đã bấy nhiêu năm, mà sao Quyên cô nương đối với bệnh tình của gia cô chẳng hiểu gì hết?

Lôi Phi còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có tiếng người đi giày vọng lại liền im tiếng không nói nữa.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy Đàm Dược Sư tay cầm bì thuốc rảo bước tới nơi.

Lôi Phi đứng dậy chấp tay nói:

- Xin bái kiến Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư đặt bì thuốc xuống, cười ha hả nói:

- Hai vị còn nhớ mối thù tại hạ cho thuốc độc không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Việc đã qua rồi, Dược Sư còn nhắc tới làm chi nữa? Có điều tại hạ muốn hỏi Dược Sư một việc.

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Việc gì?

Lôi Phi đáp:

- Về việc có liên quan đến bệnh tình tổ phụ của Quyên cô nương.

Quyên Nhi hỏi tiếp:

- Chính văn bồi cũng nóng muốn biết liệu gia gia văn bồi còn có cơ cứu văn được không?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Vụ này khó mà nói quyết được.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một chút rồi đáp:

- Trên chốn giang hồ còn ai không biết Đàm Dược Sư y thuật tinh thâm đến trình độ tột bậc. Ở thế gian này quyết không còn tay lương y nào sánh kịp.

Đàm Dược Sư gật đầu rồi đưa mắt nhìn Quyên Nhi đáp:

- Bệnh tình của lệnh tổ phụ rất là kỳ quái. Từ ngày lão phu ra tay chữa bệnh cho lão nhân gia tính đến nay đã ngoại ba năm rồi phải không nhỉ?

Quyên Nhi đáp:

- Dạ! Đúng thế! Với tài năng của Dược Sư mà phải chữa tới ba năm thì thật là một chuyện quái dị!

Đàm Dược Sư nói:

- Đúng thế! Chẳng những cô nương cho và kỳ dị, mà chính lão phu cũng cảm thấy là một chuyện cực kỳ quái đản.

Lão đưa tay lên vuốt râu, ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Người đời tán tụng lão phu y thuật thần kỳ, bất luận là kẻ bị trọng thương hay người mắc chứng bệnh kỳ dị đến đâu, lão phu chỉ cầm mạch một cái, coi qua thương thế là lập tức quyết đoán ngay có chữa được hay không? Lão phu chưa từng coi trật một ai bao giờ. Nhưng bệnh tình của lệnh tử biến đổi thất thường khiến lão phu khó mà nói quyết.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Vì lão phu cầm mạch, có lúc thấy tựa hồ hư nhược quá rồi, đến trình độ khôn bề cứu vãn, nhưng cho thuốc uống thì đột nhiên thuyên giảm rất nhiều, nhưng chỉ bề ngoài thôi, khi coi mạch kỹ lại thì chẳng thấy tiến bộ chút nào. Có khi lão phu ở đây cả tháng nghe bệnh tình biến hóa mà thủy chung vẫn không được như ý. Vì thế nên lão phu không đem bệnh thể của lệnh tử nói kỹ cho cô nương hay.

Lôi Phi đột nhiên nói xen vào:

- Tại hạ có mấy lời chương tãi, nói ra xin Dược Sư miễn trách.

Đàm Dược Sư đáp:

- Không hề chi! Các hạ có điều chi cứ nói!

Lôi Phi hỏi:

- Quyên cô nương mấy lần hạ sơn, vào làm tỳ nữ ở Quân phủ và Phương phủ, phải chăng những vụ đó có liên quan đến bệnh thể của tử phụ cô?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế!

Quyên Nhi hỏi:

- Bao nhiêu vấn đề Dược Sư giao cho vãn bối phải giải quyết, may mà vãn bối đều làm được chu đáo, không đến nỗi nhục mệnh. Vãn bối lấy được ba vật

trân quý của Phương gia cùng cây nhân sâm ngàn năm giống hình người. Chẳng lẽ cả những thứ đó cũng không có cách chữa cho gia tổ khỏi được ư?

Đàm Dược Sư đưa cặp mắt lấp loáng đáp:

- Có một điều hãn cô nương chưa quên là tuy cô nương tuy tài hoa tuyệt thế, cơ trí hơn đời đi lấy về được những vật quý báu đó do lão phu chỉ định, nhưng mỗi một lần cô nương hành động là một lần lão phu phải đem toàn lực ra mà giúp đỡ mới thành công được.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Những cái đó vẫn bồi nhớ luôn trong dạ và chẳng bao giờ quên ơn đức của Dược Sư.

Đàm Dược Sư lại nói:

- Vậy cô nương nên biết lão phu không có chuyện mưu đồ gì cả.

Lôi Phi đằng hắng một tiếng, dường như y có điều chi muốn nói, nhưng không hiểu y nghĩ sao lại kín tiếng không thốt ra lời nữa.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Lôi huynh có điều chi cao kiến xin cứ nói cho nghe.

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ không thông y thuật, nếu bụng nghĩ sao miệng cứ thế mà nói, lại sợ quý vị cười cho.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tiếng thần y của lão phu đối với các vị không còn nguyên vẹn nữa. Ít ra là phải trừ đi một nửa. Vậy các hạ còn sợ ai cười nữa?

Lôi Phi đáp:

- Dược Sư đã dạy thế, vậy tại hạ cứ nói cho sướng miệng.

Đàm Dược Sư nói:

- Lão phu rửa tai để nghe đây.

Lôi Phi hỏi:

- Dường như Dược Sư vừa nói vì không tìm ra được căn bệnh của tổ phụ Quyên cô nương, nên Dược Sư chưa có biện pháp nào chữa được.

Đàm Dược Sư đáp:

- Nói ra càng thêm xấu hổ. Cho tới nay lão phu vẫn chưa tìm ra nguyên nhân bệnh tình của lão gia.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có lúc lão phu nhận định không còn cách nào cứu trị được nữa rồi hai tháng sau trở lại vẫn thấy lão gia còn sống ở thế gian. Song lúc lão phu xem ra có cơ cứu vãn được, cho uống thuốc mạnh vào thì bệnh thể của lão gia lại trầm trọng thêm. Vì bệnh tình chột thăng, chột giảm khiến cho y thuật của lão phu mất hết linh nghiệm.

Lôi Phi nói:

- Bệnh tình đã kéo dài hàng mấy năm mà tăng giảm thất thường dưới bàn tay bậc danh y đệ nhất thiên hạ thì là một chuyện kỳ dị khó có người tin được.

Đàm Dược Sư từ từ đứng lên nói:

- Quyên cô nương! Lão phu đã để thuốc lại đó, cô nương cứ chiếu theo phương pháp mà lão phu chỉ thị sắc cho lão gia uống.

Quyên Nhi giục mình kinh hãi hỏi:

- Dược Sư lại muốn bỏ đi hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi! Lão phu có việc đã ước hẹn với người. Chậm là bảy ngày, chóng là ba ngày, lão phu sẽ trở lại.

Lão nói xong không chờ Quyên Nhi trả lời đã trở gót ra khỏi nhà khách đông tước.

Lôi Phi nhìn bóng sau lưng xa dần rồi mất hút. Y mới thở phào một cái nói:

- Quyên cô nương! Tại hạ có đôi lời chương tai muốn nói, xin cô nương miễn trách.

Quyên Nhi đáp:

- Xin Lôi tiên bối cứ nói thẳng, bất tất phải rào đón.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương quen biết Đàm Dược Sư trong trường hợp nào?

Quyên Nhi đáp:

- Lão là bạn với gia gia tiện thiếp.

Lôi Phi ồ lên một tiếng rồi tiếp:

- Với y thuật của Đàm Dược Sư mà mấy năm trời lão không tìm ra được bệnh căn của lệnh tôn thì thật là một điều quái dị quá sức tưởng tượng.

Quyên Nhi đáp:

- Tiệp thiệp cũng có ý rất hoài nghi, nhưng hiện nay trên thế gian này, ngoài lão ra còn ai là người chữa được bệnh cho gia gia tiệp thiệp?

Lôi Phi vẻ mặt nghiêm trang đáp:

- Nếu quả lệnh tổ phụ mà mắc chứng bệnh bất trị thì chính Đàm Dược Sư cũng chẳng thể kéo dài được mạng sống cho lão gia. Vì thế nên có câu "Thuốc chỉ trị được bệnh cho người chưa tới số, Đức Phật chỉ độ cho người hữu duyên".

Quyên Nhi nói:

- Lôi tiên bối nói chí lý.

Lôi Phi khẽ nói:

- Tại hạ muốn nói là Đàm Dược Sư có thừa tài năng cứu xét bệnh tình để đưa kết quả mau lẹ. Nếu lão không chữa cho lệnh tổ bình phục được thì bệnh thể đã thành vô phương cứu chữa.

Y đưa mắt nhìn Quyên Nhi, ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng Đàm Dược Sư còn có thể kéo dài bệnh thể của lệnh tổ phụ đưa vào tình trạng không chết mà cũng không sống.

Lý Hàn Thu nói theo:

- Cử động của Đàm Dược Sư cũng có chỗ khiến cho người ta phải sinh lòng ngờ vực. Điều bộ của lão dường như còn có chuyện mưu đồ gì khác. Trước nhất chúng ta phải tìm ra chỗ dụng tâm của lão mới được.

Lôi Phi nói:

- Hai vị tuy thông minh tuyệt thế, nhưng về phần kinh nghiệm giang hồ, từng trải những phen nguy hiểm thì hẳn còn chưa đủ. Tại hạ lớn hơn các vị mấy tuổi, tuy tài hoa và võ công không thể bì kịp các vị, nhưng về phần lịch duyệt, tại hạ tự tin còn hơn các vị một chút.

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Lôi huynh có điều chi dậy bảo xin nói thẳng ra, hà tất phải quanh co.

Lôi Phi đáp:

- Vụ này ta phải bắt đầu từ chỗ căn bản.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Quyên cô nương có thể cho tại hạ hay danh hiệu của lệnh tổ được chăng?

Quyên Nhi ngần ngại nói:

- Cái đó... cái đó...

Lôi Phi hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Nếu Quyên cô nương nhận thấy có chỗ không tiện nói thì thôi. Có điều tại hạ đã nhận thấy lệnh tổ phụ là một nhân vật rất có danh vọng.

Quyên Nhi nói:

- Hỡi ôi! Tên họ tổ phụ tiện thiếp chẳng phải là không thể nói cho người ngoài biết, có điều tiện thiếp không nỡ nhắc tới mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao thế?

Quyên Nhi đáp:

- Gia gia nguyên là một bậc anh hùng, nay người bị con ma bệnh hành hạ, dày vò, nên tiện thiếp không nỡ nói đến.

Lôi Phi hỏi:

- Bệnh nào là chuyện tầm thường, trên đời hồ dễ mấy người thoát khỏi chẳng có chi là xấu xa. Tội gì cô nương phải đa tâm như vậy?

Quyên Nhi ngừng mặt lên thở phào một cái rồi đáp:

- Nhưng còn một nguyên nhân khác nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Quyên Nhi đáp:

- Đàm Dược Sur đã căn dặn tiện thiếp, hay hơn hết là đừng có đem danh tánh tổ phụ thổ lộ với người ngoài.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đồng thanh hỏi:

- Nếu thế thì lại càng kỳ nữa! Sao lại thế được?

Quyên Nhi đáp:

- Lão bảo gia gia tiện thiếp đắc tội với rất nhiều người, nếu để tên họ lão gia đồn đại ra ngoài, sẽ có nhiều người tìm đến báo thù, mà lão gia hiện đang mang bệnh trong mình, dĩ nhiên không có sức chống chọi.

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế!

Quyên Nhi lại nói:

- Nhưng hiện giờ tiện thiếp đã mất lòng tin cậy ở nơi lão, vả hai vị đều không phải người ngoài, thí dụ tiện thiếp có nói tên họ gia gia ra cũng chẳng ngại gì, chỉ mong hai vị giữ bí mật là được.

Lôi Phi nói:

- Nếu cô nương có lòng tín nhiệm bọn tại hạ thì dĩ nhiên bọn tại hạ phải giữ bí mật, khi nào lại môi hở răng lạnh với ai. Bằng cô nương không đủ tín nhiệm bọn tại hạ thì bắt tất phải nói ra nữa.

Quyên Nhi khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Tổ phụ tiện thiếp tên gọi Du Bạch Phong.

Lôi Phi lại hỏi:

- Có phải người ta thường kêu bằng Nam Thiên Nhất Công Du Bạch Phong không?

Quyên Nhi đáp:

- Chính là tổ phụ của tiện thiếp đó.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ được nghe danh lão nhân gia từ lâu rồi.

Lý Hàn Thu chưa hiểu Du Bạch Phong là nhân vật thế nào, nhưng không tiện hỏi, chàng ngồi lẳng lặng không nói gì.

Lôi Phi dường như đã nhìn thấy ý nghĩ của Lý Hàn Thu, liền mỉm cười nói:

- Gần trăm năm nay trong võ lâm có ba đại kỳ nhân là: Nhất Công, Nhất Tuyệt, Nhất Phong Kiếm. Nhất Tuyệt tức là sư phụ Lý đệ về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm, Nhất Công là Du Bạch Phong tổ phụ cô nương đây, còn Phong Kiếm tuy võ công tuyệt thế, song lão hành động như kẻ điên khùng mà thời gian xuất hiện giang hồ không được bao lâu nên ít người biết đến.

Y nói tới đây rồi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu. Hiển nhiên trong lòng y còn nhiều điều muốn nói, nhưng y ngừng lại không nói nữa.

Lý Hàn Thu cũng hiểu thế, nhưng chàng không hỏi.

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Song thân tiện thiếp mất sớm, ở với tổ phụ từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn. Vòm trời bát ngát mà tiện thiếp chỉ còn có một người thân. Vì cố ý muốn chữa bệnh cho lão nhân gia tiện thiếp đã hao phí không biết bao nhiêu tâm huyết. Từ thuở nhỏ, tiện thiếp đã phải suy nghĩ nhiều cũng lo mưu thiết kế mới hoàn thành được những điều yêu cầu của Đàm Dược Sư, thế mà vẫn khó lòng vẫn hồi được sinh mạng cho gia gia.

Đây là nàng mới nói ra mấy câu thừa thớt, chứ chưa phải nàng đã đem hết nỗi lòng ra trình bày song cũng đủ bao quát biết bao nhiêu nỗi gian truân khổ sở và tấm lòng chí hiếu chân thật của nàng.

Lôi Phi đưa mắt nhìn ra ngoài hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Quyên cô nương! Tại hạ chợt nghĩ tới mấy việc chẳng hiểu có đúng không? Tại hạ xin đưa ra trình bày để cô nương nghĩ kỹ xem. Nhưng tại hạ muốn xin cô một việc.

Quyên Nhi hỏi:

- Lôi lão tiên bối yêu cầu điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Lời yêu cầu của tại hạ nói ra đây, nếu cô nương không tin, thì xin cô coi như là không có.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Nếu tiện thiệp tin thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta hãy phân tích từng điểm một để tìm ra đáp án. Nhưng tại hạ yêu cầu cô nương đã biết điều gì xin nói rõ cho nghe mới được. Bằng cô nương không tin nhiệm thì bỏ quách, đừng thảo luận nữa.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Vãn bối xin rửa tai mà nghe đây!

Lôi Phi hạ thấp giọng xuống nói:

- Đàm Dược Sư y thuật thông thần, mấy năm trời lão không chữa cho khỏi hẳn mà cũng không làm cho lão gia chết ngay, cứ để lão gia ở tình trạng sống dở, chết dở.

Đột nhiên y giương cặp mắt lên nhìn thẳng vào mặt Quyên Nhi hỏi:

- Quyên cô nương! Mấy năm nay, có lúc nào thần trí lệnh tổ phụ trở lại minh mẫn không?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp không nhớ rõ, dường như không có lúc nào gia tổ tỉnh táo thì phải.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì đúng rồi! Nếu lệnh tổ phụ có lúc tỉnh táo, tất lão gia có nhiều điều muốn nói với cô nương. Nội lực lệnh tổ phụ thâm hậu đến thế mà hôn mê hàng mấy năm trời không hề tỉnh lại thì thật là một điều quái dị. Đó là điểm đáng ngờ thứ nhất.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Đúng thế! Tiệp thiếp cũng lấy làm kỳ. Không ngờ Lôi lão tiên bối lại nghĩ ngợi sâu xa đến thế!

Lôi Phi nói:

- Tại hạ cùng Lý Hàn Thu ngang hàng với nhau, nếu cô nương có lòng tin cậy thì cứ kêu tại hạ bằng Lôi huynh hay gọi rõ tên họ tại hạ tiện hơn, nếu cô nương cứ kêu bằng tiên bối thật phiền cho tại hạ ngược ngàng quá.

- Lôi huynh đã nói vậy, tiệp thiếp muốn tỏ lòng cung kính không gì bằng tuân mệnh. Xin Lôi huynh nói cho nghe điểm khả nghi thứ hai.

Lôi Phi hỏi:

- Đàm Dược Sư phái cô nương hạ sơn và đem toàn lực ra giúp đỡ để lấy báu vật có phải đem về trị bệnh cho lệnh tổ không? Tại hạ e rằng câu này cô nương không biết rõ.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Cái đó tiệp thiếp quả không biết thật.

Lôi Phi lại hỏi:

- Đó là điểm đáng ngờ thứ hai. Còn điểm thứ ba đáng ngờ là lão phái cô nương xuống núi có khi đi hàng mấy tháng mới về. Chẳng lẽ lão không sợ bệnh tình tổ phụ đột nhiên biến thành nguy kịch ư?

Quyên Nhi đột nhiên nhảy lên chồm chồm hỏi:

- Phải rồi! Tại sao tiệp thiếp lại không nghĩ tới điều này, như vậy thật là ngu muội.

Lôi Phi nói:

- Cái đó kêu bằng "đương cục giả mê, bàng quang giả tỉnh" người ở trong cuộc tâm thần mê loạn, người đứng ngoài coi mới tỉnh táo. Còn những việc khác cô nhận xét rất tinh tế, chẳng phải tại hạ tán dương cô nương, mà thật tình tại hạ còn kém cô nhiều lắm.

Quyên Nhi nở một nụ cười thê lương ngẩng đầu lên trông nóc nhà, từ nói đề mình nghe:

- Ừ nhỉ! Mình đi có lần mấy tháng mới về chẳng lẽ lão không sợ gia gia bệnh thể biến thành trăm trọng nguy kịch có thể chết người ư?

Lôi Phi lại nói:

- Tại hạ sinh lòng ngờ vực Đàm Dược Sư, trong lòng lão đã nắm vững bệnh thể của lệnh tổ mà lão cố ý kiềm chế.

Lý Hàn Thu nói xen vào:

- Đúng rồi! Vụ này tựa hồ có một sợi dây vô hình ràng buộc Quyên cô nương để sai khiến cô đó.

Quyên Nhi thở phào một cái hỏi:

- Còn điểm gì đáng ngờ nữa không?

Lôi Phi đáp:

- Hãy còn.

Quyên Nhi nói:

- Xin Lôi huynh cho nghe.

Lôi Phi nói:

- Bữa nay lão tới đây để coi bệnh cho lệnh tổ có hẹn trước không?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Lão có ước hẹn dặn tiện thiếp sai Đình Bội cùng Tiểu Nguyệt xuống núi đón lão.

Lôi Phi nói:

- Thế thì phải rồi! Đàm Dược Sư biết rõ có người đến đón mình sao lại cố ý trốn tránh lên tới đây một mình. Đó là bốn điều đáng ngờ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn điều chi khả nghi nữa không?

Lôi Phi đáp:

- Lão đến đây né tránh không cho Đình Bội cùng Tiểu Nguyệt gặp mình để cùng về, vụ này cũng có thể là một cuộc mưu đồ. Nhưng lão trù tính thế nào thì trù tính, chứ không tính được chúng ta tới đây. Lão đến đã hốt hoảng lại lật đật ra đi. Nếu lão không dự định như thế thì chả cần phải ra về hấp tấp như vậy. Đó là điều đáng nghi ngờ thứ năm.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Lôi huynh nói rất có lý.

Lôi Phi nói:

- Đã có năm điều đáng ngờ như vậy thì chúng ta có thể xác định Đàm Dược Sư là một nhân vật rất khả nghi.

Quyên Nhi lại buông tiếng thở dài hỏi:

- Trước tình hình này chúng ta nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tại hạ thì chúng ta hãy tìm một bậc danh y coi cẩn thận bệnh thể của lệnh tổ xem có tìm ra được manh mối gì không .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Một bậc thần y như Đàm Dược Sư mà đã thi triển thủ thuật thì hạng y sư thông thường khó bề tìm thấy được chỗ ngoắt ngoéo. Vụ này chúng ta đành trông vào khí vận may rủi mà thôi.

Quyên Nhi trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Đàm Dược Sư đề thuốc lại, bây giờ có nên cho gia gia tiện thiếp uống không?

Lôi Phi đáp:

- Chuyện này ta phải cẩn thận mới được. Nếu không cho uống lúc nào thì có thể bệnh tình của lệnh tổ biến chuyển đến chỗ ngặt nghèo. Theo ý tại hạ thì hãy cho lệnh tổ uống một ít, còn một phần để lại cho một danh y nào điều tra kỹ lại xem thứ thuốc đó có tác dụng gì không?

Quyên Nhi đáp:

- Cách đó hay lắm.

Lôi Phi nói:

- Đàm Dược Sư lúc ra đi đã hẹn ít nhất là ba ngày, nhiều nhất là bảy ngày lão sẽ trở lại vì vậy chúng ta phải hoàn thành việc này trong vòng ba ngày.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta phải chia nhau công việc ra mà hành động để hoàn thành ý nguyện.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ đi kiếm danh y còn Lý đệ ở lại giúp Quyên cô nương một tay.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Ở đây Quyên cô nương có việc gì mà giúp đỡ?

Lôi Phi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Việc gì có phòng bị cũng không không. Không chừng Đàm Dục Sư còn ở quanh đây chứ chưa xuống núi.

Quyên Nhi sững sốt hỏi:

- Hay là Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt đều bị Đàm Dục Sư ám toán rồi?

Lôi Phi nói:

- Theo nhận xét của tại hạ thì chưa đến nỗi như vậy. Hiện giờ Đàm Dục Sư mưu đồ chuyện gì, ta không thể quyết đoán được. Có điều bản lãnh của Đàm Dục Sư mà muốn ám toán hai người kia thì một việc rất dễ dàng. Song tại hạ nhận xét thì Đàm Dục Sư không phải là muốn sát hại Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt.

Quyên Nhi nói:

- Đinh Bội và Tiểu Nguyệt võ công không phải tầm thường, nếu Đàm Dục Sư muốn ám hại chúng thì ngoài cách dùng dược vật, võ công lão không thể giết được hai người đó.

Lôi Phi đứng dậy nói:

- Hai vị hãy đề phòng cẩn thận. Tại hạ đi đây!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh đi đến bao giờ về?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó khó mà biết trước được. Tiểu huynh đi kiếm một danh y. người đó chưa chắc đã hiểu võ công. Vì thế mà tiểu huynh không thể nào dự định ngày về được. Nhưng chậm nhất cũng chỉ đến canh hai đêm mai là cùng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh định đi ngay đêm nay ư?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh hy vọng về sớm chừng nào hay chừng nấy.

Y đảo mắt nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Quyên cô nương! Trừ đèo núi phía trước còn có đường nào khác không?

Quyên Nhi đáp:

- Còn một lối tắt đi xuống nhưng vách núi dựng đứng rất nguy hiểm!